

[Socialministeren.]

sig saa skarpt imod, som han tilsyneladende gjorde, hvorved han faktisk i sine Konsekvenser i hvert Fald væltede Systemet.

Jeg kommer saa til Afsnittet om Invalide- og Aldersrente. Det er dér, hvor Høgene slog ned paa Musvitten — men jeg kan dog kvindre lidt endnu. Man har jo endda før set Smaafugle forfølge Rovfugle.

Det var selvfølgelig særlig de ærede Ordføreres Hr. C. O. Pedersens og Hr. Christmas Møllers — for Resten ogsaa det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensens — Behandling af *dette* Spørgsmaal, der fik mig til i Begyndelsen af min Tale at konstatere Nederlaget for Sagkundskaben og Umuligheden af herhjemme, selv i de alvorligste Sager, at undgaa at komme ned i det partipolitiske Hængedynd.

Thi hvad kom 1921 eller 1927 den sagkyndige Socialpolitiker ved, politisk talt, i det Øjeblik han skulde søge at ordne en samlet Sociallovgivning? Jeg troede, alle Partier var enige om, at nu maatte vi ved en endelig Ordning ogsaa se at faa samarbejdet de forskellige Takster paa en fornuftig Maade. Det, der er foregaaet fra min Side, er jo ikke en blot Genoprettelse efter en tilfældig og usystematisk Nedskæring; det er noget helt andet, noget, der overhovedet ikke kan gennemføres, medmindre man tager rent sagligt paa det.

Det forekom mig, at man Sommeren igennem og senere herinde paa Rigsdagen havde sagt, at man overfor et Forsøg paa at bygge Sociallovgivningen op vilde stille sig fuldkommen sagligt og loyalt, fordi den interesserede alle. Jeg kunde dér meget vel, hvis jeg ikke vilde udsætte mig for en partipolitisk Udnyttelse af de nye Takster, have undgaaet — endda undgaaet uden at bruge flere Penge end nu — at komme til at sætte nogen som helst Takst ned, f. Eks. ved at stryge Børnetillæget, der er noget nyt, ved at gøre Fradragsreglerne daarligere, ved ikke at give de 15 000 80-aarige det Tillæg, som de nu faar; men jeg syntes ikke, det var rigtigt. Jeg vilde derved ikke have opbygget et System, der var saa godt og forsvarligt efter rene Linier og et til alle Sider og alle Personer saa hensyntagende System.

Men hvad har man heroverfor gjort fra Oppositionens Side? Man har slet ikke skildret, hvad det i Virkeligheden er, der er foregaaet, og hvorfor det maatte foregaa saaledes. Jeg behøver jo ikke at anskueliggøre; enhver ved, hvorledes man tog paa disse Forhold. Allerede nu ser jeg ogsaa Pressen rundt omkring søge paa Grundlag

af de ærede Ordføreres Taler her at bibringe Befolkningen det Indtryk, at den nye Reformers Hovedformaal er at forringe Invaliderenten for ikke mindre end 13 000 Invaliderentydere samtidig med, at man gør sig lystig over de 7½ Øre om Dagen til Aldersrentenyderne i København, som den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen fandt det rigtigt at tumle med. For Aldersrentenyderne paa Landet skal det saa til Gengæld hedde sig, at dér er det de velhavende, der hjælpes, o. s. v., o. s. v.

Skal man svare paa alt dette, eller skal man ikke svare paa det? At svare paa det herinde er overflødigt, og at svare udadtil er unyttigt; der er ingen, der faar Svaret at se i de Kredse, hvor man har søgt at presse Kritikken, de urettærdige Angreb, ind. Jeg vil derfor nøjes med at give nogle rent saglige Oplysninger til Belysning af Forslaget.

Efter Venstres Lovgivning af 1927, der jo fuldstændig undlod at regulere, fuldstændig undlod at gøre noget af det Arbejde, som jeg nu ved et Forslag som dette har maattet gøre til Fastlæggelse og Udligning af alle de forskellige Takster, det, der hører med til Simplificering og Forenkling — efter denne Lov af 1927 hersker der stadig den vildeste Forvirring og Uoverensstemmelse mellem Taksterne for Invalide- og Aldersrente. De ærede Medlemmer Hr. Holger Larsen og Hr. Holdgaard har jo til Dels været inde herpaa, men jeg vil dog tage et Par Eksempler.

Tag f. Eks. i Øjeblikket en gammel Kone og en anden enligstillet yngre Kvinde paa Landet; de er begge hjælpeløse, den ene paa Grund af Alderdomssvækkelse, den anden paa Grund af Svagelighed, Invaliditet. De er for saa vidt ens stillet, set fra det offentlige Synspunkt. Efter Venstres Lovgivning, den nugældende Lovgivning, faar den ene 378 Kr. om Aaret af det offentlige, den anden faar 800 Kr., altsaa over det dobbelte!

Eller tag et Ægtepar, som begge er udslidt. De har paa Landet Ret til en Aldersrente paa tilsammen 600 Kr. Invaliden, der bor ved Siden af, som heller ikke kan bestille noget, hvis Ægtefælle er fuldt arbejdsdygtig, faar for sit Vedkommende 540 Kr. eller 800, hvis han er hjælpeløs.

Eller hvilken Mening er der i, at et Ægtepar med f. Eks. 3 Børn — de er begge Invalider og bor i Hovedstaden — har 810 Kr. i Rente, medens et tilsvarende Ægtepar, der bor paa Landet under billigere Levevilkaar uden Børn, har det samme Beløb?

Det er overfor saadanne Eksempler —